

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙ

ΠΡΩΤΑ πρώτα οί γρυπαράδες εἶχον ἀντιληφθῇ τὸν κίνδυνον. Ἀργὰ σχολάσαντες ἀπὸ τὴν ἐπίπονον ἐργασίαν των, εἶχαν καθίσει κάτω εἰς τὴν ἄμμον, νὰ δειπνήσουν, παρὰ τὸ κῦμα, δίπλα εἰς τὴν τράτα, ἕνα ὠραῖον ὀλογάλαζον γρυῖπον, κατακαίνουργον.

Τὸ χωρίον ἐκοιμᾶτο πλέον.

Ὅτε ἕνα αἰφνίδιον θαλασσάκι ἀνερρίπισεν ὅλον τὴν λιμένα τῆς κώμης, ὅπου ἦσαν ἀραγμένα διάφορα μικροκάικα, ἐκτελοῦντα τὴν ἀκτοπλοῖαν τῶν Σποράδων.

Οἱ γρυπαράδες, μὲ τ' ἄσπρα μανδῆλια ἔς τὰ κεφάλια των, τσεσμελῆδες ὅλοι, ἔτρωγαν συνομιλοῦντες, ὅτε ὁ καπετὰν-Γιάννης, μ' ἕνα μεταξωτὸ κεντητὸ μανδῆλι ἔς τὸν σκούφον του γύρω, ἀφίνων τὸ κουτάλι του, εἶπε :

— Δὲν μ' ἀρέσει, παιδιά, ὁ καιρός !

Κ' ἔρριψε βλέμμα περίφροντι πρὸς τὴν τράταν.

Ἄλλ' ἕως οὗ καλοκυττάξουν ὅλοι τὴν θάλασσαν, ἐπῆρε δυνατὸ μαϊστράλι, μὲ ὅλα τὰ προμηνύματα τῆς τρικυμίας, τὰ ὅποια ὡς ἀναφρικιάσεις τρόμου ἔφθανον, σαγανάκια μαῦρα καὶ ὕπαπα.

— Τὴν τράτα παιδιά !

Διατάσσει τότε ὁ καπετὰν-Γιάννης καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ παιδιά τὸν ἀκολουθοῦν καὶ ἀρχίζουν ἐν τῷ ἄμα ἐργασίαν ἐπίπονον ν' ἀσφαλίσωσι τὴν γαλαζίαν των τράταν, ἥ ὅποια ἀνακινουμένη ἐπὶ τῶν βιαίως ἐπερχομένων κυμάτων, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης προκυμαίας, μὲ κοντάρια καὶ κωπιὰ ἀπομακρύνοντες αὐτὴν ἀπὸ τὴν σκάλαν.

Ὅλα τὰ μικροκάικα συγχρόνως τὰ ὅποια ἦσαν ἀραγμένα, ἤρχισαν νὰ χορεύουν ἀτάκτως, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο σαλευόμενα ἐπὶ τῶν κυμάτων, γορὸν παράδοξον καὶ θαλασσινόν, θαρρεῖς καὶ κάποιος ἀόρατος παιγνιδιάτορας τὰ ἐξηρέθισεν εἰς συρτὸν παράδοξον. Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ ἄνεμος στραφεὶς ἔστρωσεν εἰς τὸν σιρόκον.

Ὁ λιμὴν τῆς κώμης ἐστραμμένος πρὸς νότον εἶνε ἀσφαλῆς καὶ διπλοῦς, ἐν δὲ μέρος αὐτοῦ ἀνοιχτὸν εἰς τὸν σιρόκον, ἐκάστοτε ἀπὸ τὸν ἄνεμον τοῦτον ὑποφέρει, ἰδίως τοὺς φθινοπωρινοὺς μῆνας, ὅτε συχνὰ ὑπόκειται ὑπὸ τὰς παραφόρους πνοάς του. Τοῦτο δὲ γνωρίζοντες οἱ γρυπαράδες ἔσπευσαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τράταν, φοβούμενοι μὴ εὐρεθῶσιν ἐκτεθειμένοι κατόπιν ὅτε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ προλάβουν τὸν κίνδυνον, ὅστις ἐκρήγνυνται ἀμέσως καὶ ἀποτόμως ὡς ἀπὸ μῆνιν θεοῦ.

Ἄλλ' ἦτο ἀποφασισμένον νὰ κινδυνεύσουν ὡς φαίνεται αὐτὴν τὴν νύκτα. Διότι μετ' ὀλίγον ἐξερράγη ἄληθως ἡ τριχυμία ἀκατάσχετος, μὲ βίαν καὶ ἀγριότητα μαινομένων θηρίων, λύκων καὶ τίγρεων, τὰ ὅποια ὠρόντο ὡς ἐπὶ τοῦ σταδίου πηγαίνοντες ἐμπεριπερὶ τὴν κονίστραν μὲ λύσσαν βορᾶς. Ὁ σιρόκος εἶχεν ἐμφανισθῇ τῶντι μὲ ὅλην του τὴν μανίαν. Τὰ κύματα ἐξεγειρόμενα ἀλλεπάλληλα ἤρχοντο τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο κατὰ τοῦ μικροῦ λιμένος, τὸν ὅποιον πάραυτα ἐκ τοῦ πυθμένος συνετάραξαν, νὰ τὸν ἀναποδογυρίσουν, θαρρεῖς, ὡς ἀναποδογυρίζει τηγανητῆς τὰς τηγανιζόμενας μαρίδας.

— Βοήθεια ! ἤρχισαν νὰ κραυγάζουν τότε οἱ γρυπαράδες, μὴ προφθάσαντες ν' ἀσφαλίσουν τὴν τράταν των.

— Βοήθεια ! ἀντήχει ἡ κραυγὴ των πενθίμως εἰς ὅλην τὴν κοιμωμένην κώμην ἐπάνω, ὡς λυγμὸς θρηγνόντων

Ἡ βία τοῦ σιρόκου ἦτο ἀκατάσχετος· τὰ κύματα ὑπερπηδήσαντα μετ' ὀλίγον τὰ κρηπιδώματα τῆς προκυμαίας ἐπλημύρησαν τὴν ἀγορὰν, περιέδυσαντα τὰ προαύλια τῶν μαγαζείων καὶ τοὺς ὠραίους εὐκαλύπτους. Τὰ δὲ πλοιάρια παρασυρθέντα ἤρχισαν νὰ συγκρούωνται ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῆς προκυμαίας.

— Βοήθεια ! ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν οἱ γρυπαράδες, τῶν ὁποίων ἡ τράτα ἡ ὀλογάλαξη εἶχε διπλαρώσει ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, κινδυνεύουσα νὰ θραυσθῇ.

Τότε καὶ οἱ κάτοικοι ἐξεγερθέντες ἔσπευδον μὲ τὰ φαναράκια πρὸς τὸν λιμένα, ἄσκεπεῖς καὶ ἡμίγυμνοι, μὲ τὰς γούνας εἰς τὴν πλάτην των.

Νύκτα μεσάνυχτα καὶ σκοτάδι πίσσα !

Ὁ οὐρανὸς οὐτ' ἐφαίνετο. Κύματα καὶ σύννεφα ἔγιναν ὅλα ἐν. Καὶ μόνον ὁ ἄγριος μυκηθμὸς τοῦ ἀνέμου ἤκούετο συνεχῆς καὶ ἀδιάπτωτος, ὡς βοὴ ἐξατμιζομένων μηχανῶν, περιτυλίσσων ἀγρίως τὰς θρηνώδεις κραυγὰς τῶν νησιωτῶν, οἵτινες ὑπερανθρώπους προσπάθειάς καταβάλλοντες ἠγωνίζοντο νὰ περισώσουν τὰ πλοιάριά των θαλασσωσάντες μέχρι τῆς ὁσφύος. Τότε συγχρόνως, μέσα εἰς τὴν γενικὴν αὐτῆν τῶν στοιχείων ἀναταρα-

χήν, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ καὶ ἡ καμπανίτσα τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς, ψηλά εἰς τὸν βράχον, πίσω εἰς τῆς Πλάκας, ἐπαυξάνουσα τὸν κίνδυνον :

— Ντάν ! Ντάν ! Ντάν !

Αἱ ἄγριαι τοῦ σιρόκου ῥιπαὶ ὡς μυκτηθμοὶ ταύρων ἤχοῦσαι, ἀναλαμβάνουσαι τοὺς ἀσθενεῖς τῆς καμπανίτσας ἤχους ὡς γόους μεμονωμένους, διέσπειρον αὐτοὺς ἀνὰ τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον ἦτο πλεόν ἀνάστατον καὶ ἤκουες ἀνοίγματα θυρῶν καὶ ἤκουες πατήματα καὶ βηματισμοὺς ἐσπευσμένους καὶ ἤκουες κλαυθμοὺς νηπίων, ὡς νὰ εἰσέβαλον αἶφνης συμμορίαι πειρατῶν πρὸς σύλησιν καὶ ἀπαγωγὴν.

Ὁ λιμὴν ἦτο πλήρης ἀνθρώπων, ἄλλων ἐν τῇ θαλάσῃ πονούντων καὶ ἄλλων θεωμένων ἀπὸ τῆς προκυμίας ἣ διδόντων περαγγέλματα σωτηρίας.

Ὁ καπετὰν Μῆτρος, ἀπόμαχος πλοίαρχος, πιασμένος τοὺς πόδας, ἀκουμβημένος ὕπτιος ἐπὶ τοῦ παραθύρου του, κοντὰ εἰς τὴν λυχνίαν, μὲ τὸ τσιγάρο 'ς τὸ στόμα, διαρκῶς διέτασσε :

— Σία !... Ἄλλα !... Ἰσα τὸ φλόκο !

Οὕτως αἱ κραυγαὶ τῶν νησιωτῶν τῶν ἐν τῷ λιμένι, οἱ ὀλολυγμοὶ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔκλειον ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, οἱ θρηνοὶ τῶν παιδίων, ὅλα ἀπετέλουν συμφυρμὸν ἐπώδυνον μέσα εἰς τὴν βχθεῖαν τοῦ μεσονυχτίου σκοτίαν, τὸν ὁποῖον καθίστα πικρότερον ὁ ἦχος τῆς καμπανίτσας τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς, σημαίνουσης ἀκόμη τὴν Παράκλησιν :

— Ντάν !... ντάν !... ντάν !

Ἡ Βγένα ἡ καπετάνισσα ἦτο ποῦ ἐσήμεινε μὲ τόσην λαχτάραν τὴν καμπανίτσα τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς, τοῦ καπετὰν Βγενιοῦ ἡ σύζυγος, μιὰ ὑψηλὴ καὶ εὐσωμὸς ἀνδρογυναῖκα.

Τὸ σχοινάκι τῆς καμπανίτσας ἦτο ὑψηλά, συρμένον πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ ναύσκου, ἀπὸ μίαν ὀπὴν, ἐπάνω-ἐπάνω τῆς πύλης, διὰ νὰ μὴ τὸ φθάνουν τὰ παιδιὰ τὸ βράδου καὶ σημαίνουν ἀσκόπως εἰς τὰ παιγνίδια των, ἀνησυχοῦντα τὸν ἱερέα :

— Αὐτοῦ νὰ τὸ μαζεύης, Παῖσία, ἔλεγε πρὸς τὴν νεωκόρον ὁ ἱερεύς, ὁ παπα-Γεώργης ὁ Κασσελάς, κ' ἐγὼ μὲ τὸ ραβδί μου τὸ φθάνω. Πράγματι, εἰς τὸν ἐσπερινὸν καὶ τὸν ὄρθρον ὁ παπα-Γεώργης ὁ Κασσελάς, ἕνας κοντὸς καὶ γηραλέος ἐφημέριος, ἀναβάνων εἰς μίαν μεγάλην πέτραν χρησιμεύουσας ἐκεῖ ὡς σκαμνίον, τὸ ἐτραβοῦσε μὲ τὴν στραβολεκίτσα του μετὰ κόπου πάντοτε καὶ κινδυνεύων νὰ ἐξαρθρωθῇ καὶ ἐσήμεινε ἤχους διακεκομμένους καὶ κλαυθμηρούς : — Ντάν !... ντάν !... ντάν !

Καὶ ἡ Βγένα ἡ καπετάνισσα, ὑψηλὴ ὡς ἦτο, τὸ κχτεβίβασεν

εὐκόλως μετὴν χεῖρα της καὶ ἤρχισε νὰ σημαίνει ἐντρόμως καὶ παλμικῶς, σύμφωνα μὲ τοὺς τρομῶδεις παλμοὺς τῆς ταραχθεῖσας ἐκ τοῦ φόβου καρδίας της.

Καὶ συνάμα ἐψιθύριζε παραπονουμένη :

— Τοῦ εἶπα τοῦ βλουημένου. Κάτσε, καπετὰν Βγενιέ. Δὲν μ' ἀρέσει ὁ καιρὸς. Θὰ ποδίσης καὶ θὰ ὑποφέρης. Κάτσε. Ὁ βλουημένος δὲν μ' ἄκουσε. Κι' ὁ καιρὸς ἔδειχνεν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, τοῦ ἦτανε σκανδαλισμένος. Εἶδα ἐγὼ τὰ θεμέλια· ἦταν βουρ-
κωμένα γύρω - γύρω.

Καὶ ἡ χαμπανίτσα ἐσήμαινε :

— Ντάν ! . . . Ντάν ! . . . Ντάν ! . . .

Συνήχθησαν μετ' ὀλίγον ἀρκεταὶ γυναῖκες τοῦ χωρίου ἔν-
τρομοι, μὲ τὰς μανθῆλας λυτάς, τυλιγμέναι εἰς τὰ σάλια, - πρωτο-
βρόχια Σεπτεμβρίου καὶ ἦτο ὑγρασία μεγάλη καὶ ψυχρά εἰς τὴν
ὕγραν πολίχνην - βυστάζουσαι μπουκαλάκια μὲ λάδι, βυστάζουσαι
θυμιάματα καὶ λαμπάδας. Ναυτικόν, βλέπετε, τὸ χωρίον καὶ
κάθε σπίτι εἶχε καὶ ἀπὸ μίαν ψυχὴν εἰς τὴν θάλασσαν. Πολλὰ
σπίτια εἶχαν δύο καὶ τρεῖς ψυχάς. Ἡ γρηὰ Μυρώδαινα εἶχε πέντε
υἱοὺς, ὅλους μπαρκαρισμένους. Ἐσπευσε μὲ πέντε κεράκια νὰ
τ' ἀνάψῃ ἐπὶ τὴν Παναγίαν τὴν Λιμνιά. Ἡ χήρα ἡ Μισιργούδα εἶχε
δύο σκούρες, κληρονομία τοῦ μακαρίτη, καὶ ἔσπευσε ἐντρομος
μὲ λαδάκι :

— Παναγία 'ςτὸ πέλαγο ! Παναγία 'ςτὸ πέλαγο !

Ἐφάνη μετ' ὀλίγον ὁ γέρον ἱερεὺς ὁ παπα-Γεώργης ὁ Κασ-
σελᾶς κοντὸς καὶ πολὺς μὲ τὰ ἀσπροκίτρινα ὡς ἀπὸ λινάρι γέ-
νεια, μόλις προφθάνων νὰ μὴ ἀναρπαγῇ ὡς ἀερόστατον ὑπὸ τοῦ
ἀνέμου, ὅστις εἶχεν ἀνασηκώσει τὰ ῥάσα του πρὸς τὴν
κεφαλὴν του :

— Ἐλα, παπᾶ μου ! ἐφώνησεν ἀμέσως ἡ Βγέννα ἡ καπετά-
νισσα ἀφήσασα τὸ σχοινίον μὲ δύναμιν πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ
ἡχῇσῃ πάλιν μονάχη της ἡ χαμπανίτσα : Ντάν ! ντάν !

Ἡ Βγέννα, τοῦ καπετὰν Βγενιῶ ἡ σύζυγος, ἦτο γνωστὴ διὰ
τὴν εὐλάβειάν της εἰς ὅλον τὸ χωρίον.

Τὸ μεγάλο ἀσημένιο στεφάνι τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς αὕτῃ
τὸ εἶχεν ἀφιερώσει. Μίαν ὀλομέταξον ποδιὰν ἄσπρην ἀπὸ βρο-
χὸν μὲ λωράκια γαλάζια, διὰ τὸ ἀναλόγιον τῆς Παναγίας αὕτῃ τὴν
εἶχεν ὑφάνει. Ἦτο Παναγία ἡ ἡ Λιμνιά ἡ προστάτις τῆς Βγέν-
νας καὶ τοῦ χωρίου ὅλου. Εἰς κάθε κίνδυνον θαλάσσης, εἰς πᾶ-
σαν τρικυμίαν αἱ νησιώτισσαι ἔτρεχαν νὰ διαβάσουν παράκλη-
σιν καὶ εἰσηκούοντο πολλάκις αἱ δεήσεις των καὶ ἔκχμπτον τὸ
θεῖον τὰ δάχρυά των. Στὴν ἐπάνω γειτονιὰν κτισμένη ἡ ἐκ-

κλησία της σύρριζα εἰς τὸν βράχον τοῦ Σχοινᾶ καὶ κατὰμπρα-
στα στὸν σιρόκον ἦτο ὡς προπύργιον ἀπόρθητον, θαρρεῖς, τοῦ
ἀτιθάσσου ἀνέμου, τοῦ ὁποῖου πολλάκις εἶγεν ἀνακόφει τὴν βίαν
καὶ τὴν ὀρμὴν, ὅριον ἡγιασμένον γαλήνης καὶ σωτηρίας, οὐχὶ
μόνον διὰ τοὺς εἰς τὸν λιμενίσκον ἐκεῖνον εἰσπλέοντας καὶ ὀρ-
μοῦντας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μακρὰν εἰς τὰ πελάγη τὰ μεγάλα
κινδυνεύοντας ἐν ὥραις τρικυμιῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων προσκαλου-
μένη παρίστατο ἡ Παναγία ἡ Λιμνιά ἄλλοτε ὡς φανὸς καθοδη-
γῶν ἐν μέσῳ τῶν ὑφάλων καὶ ἄλλοτε ὡς ναύκληρος διατάσσων
τὰ δέοντα καὶ ἄλλοτε ὡς κυβερνήτης πηδαλιούχος μὲ τὴν ἀκτι-
νοβολοῦσαν οὐράνιον αἴγλην της περὶ τὴν κεφαλὴν, μὲ τὸ μεγά-
λο της πρόσωπον καὶ τὰ μεγάλα της μάτια. Διὰ τοῦτο ἦτο γε-
μάτη ἀφιερώματα ἡ Παναγία ἡ Λιμνιά! Παιδιάκια, χερᾶκια,
ματάκια, ὅλα ἀσημένια ἐκρέμαντο ἐκεῖ ἐκ σχοινίου ὀριζοντίου
ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα προσδίδοντα αἴγλην καὶ λάμψιν θαυμαστήν.
Ἄλλὰ πρὸ πάντων ἀσημένια καραβάκια καὶ βαρκίτσες ἦσαν ἐκεῖ
ἐν μέσῳ τῶν ἀναθημάτων. Τὸ κόττερο τοῦ καπετὰν Ἀνδρέα,
ποῦ τὸ ἐγλύτωσε σὲ μιὰ σοροκάδα, σὰν αὐτὴ τώρα, ἡ γολετί-
τσα τοῦ καπετὰν Διανούλη, φορτωμένη κάρβουνα ὀλίγον ἔλειψε
νὰ καὶ ὅταν ἔπιασαν φωτιά τὰ καρβουνάδικα στὴ Πόλι· ἡ βάρ-
κα τοῦ καπετὰν Γιαννιοῦ, ὁποῦ ἀνετράπη ἀπόξω ἀπὸ τὸ λιμάνι
ἀπὸ ἓνα σαγανάκι καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε· ὅλα ἦσαν ἐκεῖ εἰς τὴν
Παναγίαν τὴν Λιμνιὰν ἀναθήματα. Ἀκόμα καὶ ὁ γυιὸς τοῦ κα-
πετὰν Μαθειοῦ ὁποῦ ἔπесе στὴν θάλασσα καὶ ἐπρόφθασε νὰ πῇ
μόνον· «Παναγία μου Λιμνιά μου!» καὶ αὐτὸς ἀνέκειτο ἐκεῖ ἀση-
μένιος μὲ ὀλόχρυσο τὸ πρόσωπον σὰν ἅγιος. Ἦτο ἀρχαία καὶ
μεγάλῃ ἡ Παναγία ἡ Λιμνιά, μὲ τὸ μεγάλο πρόσωπον καὶ τὰ
μεγάλα μάτια, τὴν ὁποίαν εἶχον φέρει εἰς τὴν νῆσον ὡς ἐφεστίαν
αὐτῶν λατρεῖαν ἐκ τῆς Λίμνης τῆς Εὐβοίας ἐποικῆσαντες ποτὲ
λιμνιαρεοὶ εἰς τὴν μικρὰν νῆσον. Τρία πηθάρια μεγάλα εἶχαν
οἱ ἐπίτροποι χωμένα ὡς τὸν λαιμὸν εἰς τὸ ὑπόγειον διὰ τὸ προσ-
φερόμενον λάδι τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς, τῆς ὁποίας ἡ καν-
δήλα ἦτο ἀκοίμητος. Ἀπὸ μόνον δὲ τὸ ἀπόκηρον ἐνὸς ἔτους
συνετηρεῖτο κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ ναός.

— Δῶσέ μου τὴν Παναγίαν τὴν Λιμνιὰν, Παῖσις μου, ἔλεγεν
ὁ γέρων ἐφημέριος, ὁ παπᾶ Γεώργης ὁ Κασσελάς, καὶ δὲν θέλω
τίποτε ἄλλο.

Ἄλλὰ μεταξὺ ὅλων τῶν ἀναθημάτων διέπρεπεν ἐν ἀργυροῦν
ἐκτυπον εὐμέγεθες καὶ τορευτὸν καὶ ἐπὶ χρυσον, παριστάνον ἓνα
πλοίαρχον εἰς τρεῖς διαφόρους στάσεις. Ἀσκεπὴς ἔδω, μὲ τὴν
κόμην φρίσσουσάν ἐν τῷ κινδύνῳ, ἵστατο ὀρθίος ἐπὶ τῆς πρύ-

μνης τοῦ πλοιαρίου του, μιᾶς βρατσέρας δώδεκα πήχεων, μετὰ τὸ μακρουλὸν ὡς αὐτὸν κεφάλι του, κρατῶν τὸ πηδάλιον καὶ ἀναβλέπων πρὸς τὰ ἱστία. Παρέκει, πεσμένος ὁ ἀσημένιος καπετάνιος εἰς τὸ πέλαγος ἐκολυμβοῦσε νὰ σωθῇ μόλις ἀνατείνων τὴν μακρουλὴν κεφαλὴν του ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ κύματα ὡς κολοκύνθην χρυσῇν. Εἰς τὸ ἄλλο ἀνάθημα τὸ ἀνθρώπινον ἀποτύπωμα παρίστα κυβερνήτην σκεπτικόν, μετὰ τὴν μακρουλὴν κεφαλὴν του πάντοτε, σκυθρωπὸν ἱστάμενον ἐνώπιον τοῦ τεταραγμένου πελάγους ἐμπρὸς εἰς τὴν πρῶραν ὡσὰν φιγούραν ξυλίνην ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ φλόκια. Ἦτο ὁ καπετὰν Βγενιὸς μετὰ τὴν μακρουλὴν ὡς αὐτὸν κεφαλὴν του ὅπου τρεῖς φοαὶς ἐκινδύνευσε καὶ τρεῖς φοαὶς διεσώθη διὰ τῆς θαυμασίας ἐπισκιάσεως τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς. Αὐτὰ δὲ καὶ τὰ τρία ἐκτυπώματα, τὰ ἀργυρᾶ καὶ ἐπίχρυσα, τὰ ὁποῖα τόσον πλουσίως ἐστόλιζαν τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα, ἡ Βγέννα ἡ καπετάνισσα τὰ παρήγγειλεν εἰς τὸν ἄριστον χρυσοχόον τοῦ χωρίου, τὸν Ἀποστόλην τὸν Χρυσοφόν, μετὰ τὸν ματῆ, ὅστις κατ' ἀπαιτήσιν δεισιδαίμονα τῆς κυρᾶ-Βγέννας, νύκτα-μεσάνυχτα τὰ εἰργάσθη, εἰς τρεῖς νύκτας συνεχεῖς, τόσας ὥρας καθ' ἑκάστην δουλεύων αὐτά, ὅσον ἔφθανε νὰ καῶσι τὰ σαράντα κεράκια τὰ ὁποῖα ἦνα πτεν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἡ Βγέννα, ἡ καπετάνισσα, γύρω γύρω ἔς τὸν κοιτῶνα τῆς, ἐμπρὸς ἔς τὰ εἰκονίσματα, δεομένη ἐν συνοδείᾳ μυστηριώδεις τοῦ Χρυσοχοῦ τοῦ γείτονος, τοῦ ὁποίου τὸ μικρὸν σφυρίον ἤκούετο κρούμενον ἐπὶ τοῦ ἀργύρου, ὡς νὰ ἐκράτει τὸ ἴσον εἰς τὰς δεήσεις τῆς προσευχομένης γυναικός.

Ἐφόρεσεν ἀμέσως τὸ ἐπιτραχήλι τοῦ ὁ παπα-Γιῶργης ὁ Κασσελάς καὶ ἐμπρὸς ἔστην Παναγίαν τὴν Λιμνιὰν ἤρχισε νὰ διαβάζη τὴν Παρακλήσιν, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ Ἀγιασματάριον του, ἕνα παμπάλαιον βιβλίον πεποικιλμένον ἀπὸ τὰ κηροστάγματα, μετὰ τὴν φωνὴν του τὴν τρομώδη καὶ κλαυθιμηράν, τὴν ὁποίαν κλαυθμηροτέραν καθίστα ὁλονὲν ἡ κλαίουσα ἔξω τρικυμία καὶ αἱ ἀδιάκοποι κραυγαὶ τῶν νησιωτῶν, οἵτινες ἐπόνουν κάτω εἰς τὸν λιμένα ὁλονὲν, νὰ σώσουν τὰ κινδυνεύοντα πλοιαριά των, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγέμισεν ὁ λιμενίσκος, παρασυρθέντων ἤδη ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τῶν φελουκίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν συρμένα ἔξω εἰς τὴν ἄμμον.

— Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς! ἀπήγγελλεν ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου τροπαρίου τῆς Παρακλήσεως.

— Παναῖτσα μου Λιμνιά μου! ἐπανελάμβανεν ἡ Βγέννα ἡ καπετάνισσα, κύπτουσα μέχρι τοῦ μαρμαρίνου τοῦ ναῖσκου ἐδάφους, ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων γυναικῶν προεξάρχουσα, αἵτινες τὴν ἐμιμοῦντο εἰς ὅλα, εἰς τὰς ἀναφωνήσεις, εἰς τὰς γονυκλισίας, εἰς τὴν συγχίνησιν, ἐνῶ τὰ παραθυρόφυλλα ἐσειόντο ὑπὸ

τῶν ἀγρίων τοῦ ἀνέμου ῥιπῶν νὰ καταπέσουν μαζί μὲ τοὺς ρεζέδες, ἡ δὲ στέγη ἀνεταράσσεται ν' ἀναρπαγῇ εἰς τὸν αἰθέρα ὑψηλά, μαζί μὲ τὰς κεράμους της, αἱ ὁποῖαι συνεκρούοντο μετακινούμεναι, ὡς νὰ εἰργάζοντο μαστόροι ξανασურταὶ ἐπάνω, καὶ ἀναρπαζόμεναι ἐνίοτε κατέπιπτον εἰς τὴν ἐγγὺς μικρὰν πλατείαν ἢ ἐθραύοντο μὲ κρότους μεμονωμένους καὶ τρομακτικούς, μὲ ἀπήχημα θλιθερὸν θραυομένων ἀγγείων ἐπὶ κηδεῖα νεκροῦ.

Ἀπὸ ἐν ὑελοφρακτον κατέναντι παράθυρον ὅπισθεν τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, ἐφάνετο τὸ πέλαγος μαῦρον καὶ ἀπειλητικόν, ὁ δὲ παπα-Γεώργης συχνά-συχνά στρέφων ἐκεῖ τὰ ὄμματα ἐκύτταζε μὲ τὰ γυιαλά του τὰ μεγάλα καὶ σείων τὴν κεφαλὴν του ἐν ἀπελπισίᾳ ἐξηκολούθει τὴν Παράκλησιν :

— «Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἢ τὸν Κυβερνήτην τεκοῦ-»
»σα Κύριον καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον....»

— Παναῖτσα μου Λιμιὰ μ' ! Ἐπῆδεν ἡ Βγένεα, προεξάρχουσα πάντοτε τῶν δεομένων γυναικῶν, ἀνάψασα ἤδη μίαν μεγάλην λαμπάδα, τῆς ὁποίας τὸ μέγα φῶς κινούμενον σπασμωδικῶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὠρουμένου διαρκῶς διὰ τῶν χασμάδων τῶν παραθύρων, προσέδιδε μίαν μυστηριώδη καὶ ὑπερφυσικὴν κίνησιν εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ἣτις ἐνόμιζες ὅτι ἐσαλεύετο ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἄλλοτε ὑψουμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν καὶ ἄλλοτε βυθιζομένη εἰς τὸ σκοτεινὸν κοίλωμά των.

Ἦρχοντο στιγμαὶ πολλάκις μεγαλοπρεπεῖς ἐν τῇ μανίᾳ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ὅπου καθὼς διὰ τοῦ ὑελοφράκτου παραθύρου διεκρίνοντο τὰ φουσκωμένα ἐκεῖνα κύματα, μὲ ὅλον τὸν ἀναιθοκαταιθαίνοντα σάλον τοῦ πελάγους, ἐφάνετο ὅτι ὀλόκληρος ὁ ναῖσκος τῆς Παναγίας τῆς Λιμιᾶς — ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου ὅπου ἦτο — ὅτι παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὡς πλοῖον ἀπολέσαν τὰ ἀγκύρας του, ἐσαλεύετο ἐπ' αὐτῶν, βλίνων ταχέως πρὸς τὸν καταποντισμὸν. Καὶ ὅταν εἰς τὰς στιγμὰς ἐκείνας τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐσήμεινεν ἡ χαμπανίτσα του ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένη, θαρρεῖς κ' ἐκρούετο ὁ κώδων μπάρκου κλυδωνιζομένου κροτοῦντος τὸν κίνδυνον.

Ἦδη ἀληθινοὶ θῆνοι ἔφθανον ἐκ τοῦ λιμένος ἐπάνω εἰς τὸν βράχον τοῦ ναῖσκου. Ἡ βοή τοῦ σιρόκου ἢ ἀκχτάβλητος ἐκόμιζε τώρα μέσα εἰς τὸν ναῖσκον λυγμοὺς καὶ θρήνους, ἐκόμιζε καὶ τῶν ναυαγίων τὰ τριξίματα τὰ ὁποῖα ριπτόμενα κατὰ τοῦ μαρμαρίνου κρηπιδώματος τοῦ λιμένος ἐκρότουν θραυόμενα.

Ἡ τρικυμία ἐπεκταθεῖσα, εἶχε προχωρήσει πλέον ἔξω ἐπὶ τῆς πόλεως. Αἱ γυναῖκες τῶν πρώτων ἐπὶ τῆς παραλίας οἰκίσκων ἐχάλουν βοήθειαν, νὰ προφθάσουν τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα ἤρχι-

σαν νὰ εἰσρέουν εἰς τὰ κατώγεια μὲ κίνδυνον κατακλυσμοῦ.

Κλαύματα παιδίων, τὰ ὁποῖα ἔντρομα ἐπετάχθησαν ἔξω ἀπὸ τὰ ὑπόγεια, ἐπικλήσεις μητέρων, κραυγαὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ μαγαζεῖα, ὅπου τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης εἰσρεύσαντα ἤρχισαν νὰ παρασύρουν τὰ βαρέλια τοῦ οἴνου καὶ τῶν σαρδελῶν ὡς φελούκια, αἱ φωναὶ τῶν γρυπαράδων, οἵτινες ἐπάλαιον ἀκόμη ἄπρακτοι νὰ σώσουν τὴν τράταν ἡμιλυθεῖσαν εἰς τὰ ζυγώματα, ὁ πονετικὸς θρῆνος τοῦ μπάριμπα-Γιαννιοῦ, τοῦ ὁποίου ἐθραύσθη διαλυθεῖσα ὀλοτελῶς ἡ βαρκίτσα του ἡ ψαράδικη, κ' ἔκλαιε: — Ἄχ, μωρὲ παιδιά! ἄχ, μωρὲ παιδιά! ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερά ἀπηχήματα ἔφθανον εἰς τὸν ναὸν μέσα ὅπου ὁ παπα-Γεώργης ὁ Κασσελᾶς, ἀσκεπὴς πλέον, μὲ τὰ ἄσπρα λιναρίσια μαλλιά του καὶ τὰ ἄσπρα λιναρίσια γένεια του, ἐξηκολούθει τὰ τροπάρια τῆς Παρακλήσεως μὲ τόνον ἐπιτακτικὸν ἀνθρώπου εὐρισκομένου κάτω εἰς τὸν λιμένα, ἐν τῷ κέντρῳ τῶν καταστροφῶν:

— «Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, Θεοτόκε....»

Καὶ ἀνεγίνωσκε τώρα τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτε μία ἄλλη φωνὴ κινδύνου ὡς θρῆνος μακρυνὸς πνιγομένου ἐξήγειρε τὴν Βγέναν τὴν καπετάνισσαν, κύπτουσαν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ Ἀγιασματάριον τοῦ παπα-Γεώργη καὶ βασταζούσαν ἐν τῇ κεφαλῇ της τὸ ἐπιτραχήλιόν του:

— Ἀρρόδο, καπετὰν Βγενιέ! ἀρρόδο!

Ἐγερθεῖσα ἐν τῷ ἅμα ἐστάθη πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος μὲ τὰ μεγάλα μάτια τῆς ἡ Βγέναν ἡ καπετάνισσα, ὑψηλὴ καὶ εὐσωμος γυνή, ἀτενῶς προσβλέπουσα τὰ μεγάλα τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς μάτια, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ μόνα ἀκίνητα τόσῃ ὥραν ἐκεῖ ὅπου ὅλα ἐκινούντο φρίσσοντα ὑπὸ τὰς τρομώδεις τοῦ ἀνέμου πνοάς. Ἐστάθη ἀκίνητος μὲ τ' ἀκίνητα μάτια τῆς, σὰν νὰ ὠμίλει μὲ τ' ἀκίνητα τῆς Εἰκόνης μάτια:

— Ἀρρόδο, καπετὰν Βγενιέ! Ἀρρόδο ὅσο ἔμπορεῖς!...

Ἐπετάχθη τότε ὅλη βλέπουσα πρὸς τὸ παράθυρον ὅθεν ἐφαίνετο τὸ πέλαγος.

Ὁ παπα-Γεώργης ἐπροχώρει πρὸς τὸ τέλος τῆς Παρακλήσεως ψάλλων τώρα τὰ Μεγαλυνάρια καὶ θυμιάζων γύρω τὸν ναὸν καὶ τὰς γυναῖκας.

Δύο σκοτεινόμαυρα πράγματα ἀνεβοκατέβαιναν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος, θέλοντα νὰ εἰσπλεύσουν καὶ παρασυρόμενα, πότε ὑψούμενα ὡς δύο ἱστία ἀνοικτὰ πλὴν ἑτοιμα νὰ καταβιθασθῶσι καὶ πότε ἀφανιζόμενα. Ὁ ὄγκος ὁ πέτρινος τοῦ Μπουρτσίου διεγράφετο φοβερὸς ἐκεῖ πλησίον των. Καὶ ὅπισθεν πάλιν ἄλλος ὄγκος πέτρινος, ὁ Μῶλος τοῦ Σχοινᾶ, ἐσχημάτιζε τὴν εἴσοδον τοῦ ἐνὸς

λιμένος ὡς σιαγὼν ὀρθάνοικτος νὰ τρακτανίσῃ πᾶν τὸ ὁποῖον
ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ἐκεῖ, βορὰ τρισαθλία.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ κραυγὴ οὐδόλως διέφερε τοῦ θρήνου· τό-
σον ἔτρεμεν ἡ κραυγάζουσα φωνή :

— « Δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν οἰκετῶν »
ἔψαλλεν ὁ παπα-Γεώργης ὁ Κασσελάς.

— Παναγία μου ! ἀνεφώνησεν ἡ Βγένα ἡ καπετάνισσα, ἣτις
εἶχε στηλωθῇ παρὰ τὴν θυρίδα, ἐννοήσασα πλέον τὴν σημασίαν
τῆς ἡχοῦσης φωνῆς :

— Ὁ καπετὰν Βγενιός, παπᾶ μου, ἡ βρατσέρα μας ἐπάνω
᾿στὸν Μῶλον τοῦ Σχοινᾶ ! Νά, τὰ πανάκια της ! Νά, τὸ φανα-
ράκι της ἀναμμένο ! Παναγία μου Λιμνιά μου !

Καὶ ἐτέντωσε γαλιὸς τὰ μάτια της ἡ δεομένη, προσπαθοῦσα
κάτι ἄλλο ἀκόμη νὰ διακρίνῃ. Αἱ ἄλλαι γυναῖκες τὴν ἐκύκλω-
σαν καὶ ἰδοῦσαι τὸ πέλαγος ἐφώνησαν καὶ ἐκεῖναι ὀλολύξασαι :

— Παναγία μου Λιμνιά μου !

— Βάρδα ἀπὸ τὸν Μῶλο, καπετὰν Βγενιέ !

Ἐκούσθη πάλιν ἡ θρηνώδης ἐκείνη κραυγή.

— « . . . Πάντων προστατεύεις, ἀγαθέ . . . »

Ἐψαλλε θρηνητικώτατα τώρα ὁ ἐφημέριος κάμων ἀκόμη
καὶ τὰς συνήθεις εἰς τὸ τέλος τῆς Παρακλήσεως γονυκλισίας.
Αἱ γυναῖκες τὸν ἐμιμήθησαν.

— Παναίτσα μου Λιμνιά μου ! Ἐδέετο ἡ Βγένα ἡ καπετά-
νισσα καὶ ἐκραύγαζεν : Ἡ βρατσέρα μας, αὐτὴ εἶνε . . . Αὐτὴ εἶνε . .

Καὶ ἀτενίζουσα ὁλοπρὸς τὸν λιμένα, εἰς μίαν αἴφνης ἀνα-
λάμψασαν ἀστραπὴν, ἀνεφώνησεν :

— Ὁ καπετὰν Βγενιός ! Πίσω στὴν πρύμνη, ξεσκούφωτος.
μὲ τὸ μακρουλὸ κεφάλι του, μούσχεμα. Γεμάτη νερὸ ἡ κου-
βέρτα

— « . . . Καὶ λύτρωσον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλί-
ψεως »

Ἐξηκολούθει ὁ ἱερεὺς.

— Ἄχ ! Πάει ! Ὅα πέσῃ ᾿ς τὸ Μῶλο ! Δὲν θὰ καβαντσάρῃ !

— Κουράγιο, καπετὰν Βγενιέ ! Μὴ φοβᾶσαι ! Μὴ φοβᾶσαι,
καπετὰν Βγενιέ !

Ἐκούσθη πάλιν ἀπὸ τοῦ λιμένος φωνή !

— Κύττα, παπᾶ μου, κύττα καὶ σύ ! διέκοψεν τὰς τελευ-
ταῖας αἰτήσεις ἡ δεομένη τὴν παράκλησιν.

— Δὲν βλέπω, παιδί μου, ὑπέλαβεν ὁ γέρον.

— Νά ! ἐκεῖ δὲ ἐκεῖναι τὰ δύο πανάκια. Ἄχ ! Ὅα πέσῃ ἐ-

πάνω στὸ Μπουρτσι! Νά, ὁ καπετὰν Βγενιός! πιστίλι, μού-
σκεμιχ! Δέν τοῦ τὸ εἶπα τοῦ βλουημένου! . . .

Καὶ σταυροκοπούμενη καὶ γονυπετοῦσα ἐδέετο!

— Παναγία μου!

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐλαφρὰ καὶ ἡπίως, ὡς κρουσθεὶς ἄρ-
γυρος, ἔτριξεν ἡ Παναγία ἡ Λιμνιά μὲ ὅλα τὰ ἀσημικά της χα-
ρίσματα. Μίαν λάμψιν ἐφάνη ὅτι ἄφησαν τὰ μεγάλα τὰ μάτια
της τὰ ἀμυγδαλωτά, λάμψιν συγχυθεῖσαν μὲ τὴν ἐπαναλη-
φθεῖσαν ἀστραπήν, καὶ ἡ βρατσέρα ἡ κινδυνεύουσα ἐχάθη μὲ τὰ
δύο πανάκια της πίσω ἀπὸ τὸν πέτρινον ὄγκον τοῦ Μπουρτσίου.
Ἐκεῖ δὲ ὅπου τόσῃν ὥρᾳ ἀνεβοκατέβαιναν τὰ δύο μουσκεμένα
ἱστία, μόνον τὰ μεγάλα καὶ φουσκωμένα κύματα ἐσάλεον πλέον
ὠθούμενα πρὸς τὰ ἔξω καὶ συγκλονίζοντα τὴν Βγέναν τὴν κα-
πετάνισσαν ὡς οἰκτρὸν ναυάγιον νὰ τὴν ρίψουν, θαρρεῖς, πρὸς
τοὺς βράχους, χαμένο καίκι, ἀπολέσαν τὸν μπούσουλα, τὰ ἔχνη
τοῦ ποθητοῦ πλοιαρίου.

— Θὰ τρέξω κἄτω, παπᾶ μου, εἶπεν ἔκφρων ἡ Βγένα ἡ κα-
πετάνισσα.

— Κουριάγιο καπετὰν-Βγενιέ! ἐνεθάρρυνε πάλιν ὁ καπετὰν-
Μῆτρος:

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅπισθεν τοῦ Μπουρτσίου εἰς τὸν δεύτερον λιμένα,
ὅστις δὲν προσεβάλλετο ὑπὸ τοῦ σιρόκου, προέβαινε ἀνασουςου-
ρωμένη ὡς ὄρνις μετὰ τὴν ἀλεκτορομαχίαν, ἡ βρατσέρα τοῦ
καπετὰν Βγενιοῦ, ἥτις προβάσα ἀκόμη ὀλίγον εἰς μέρος ὑπὴ-
νυμον ἠγκυροβόλησε μὲ τὰς δύο ἀγκυρίτσας της.

Ὁ κρότος τῆς ἀγκυροβολήσεως ἔφθασεν ἐπάνω γλυκὺς καὶ
ἱλαρὸς ὡς μολπὴ εὐφρόσυνος τῆς σωτηρίας.

Τότε καὶ ὁ Παπα-Γεώργης ὁ Κασσελάς ἔλεγε τὸ «Δι' εὐ-
χῶν» ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς, ἥτις ἀκίνη-
τος πάντοτε μὲ τὰ μεγάλα μάτια της, φορτωμένη τ' ἀσημικά
της, ἐκυριάρχει, Δέσποινα ἀπροσμάχητος, ἐν μέσῳ τοῦ ὠρουμένου
ἐκείνου σάλου τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ὅπερ ἐξηκολούθει ὁλονέν νὰ
μυκᾷται καὶ νὰ ἀπειλῇ, ἀνακινῶν τὸν λιμένα καὶ τὴν καμπα-
νίτσαν τῆς Παναγίας τῆς Λιμνιάς, ἥτις ἐγλυχοχελάδει ἀκόμη
κατὰ διαλείμματα ἄλλας παρακλήσεις ἄλλων γυναικῶν:

— Ντάν! Ντάν! Ντάν!